

[Ole Bjørn Kraft.]

de brandsikre Etageadskillelser. Denne Udsendelse kom, saa vidt jeg ved, den 11. August. Den drejer sig om, at der i alle Nybygninger paa over tre Etager skal indføres brandsikre Etageadskillelser. Er det nu en Foranstaltning, som Ministeren ikke tidligere kunde have udført, som det var nødvendigt at have faaet den sidste vidtgaaende Lov for, eller som han skulde have stor sagkyndig Hjælp for at kunne beslutte sig til? Er det en Ting, som der har været Diskussion om, hvor Modsetningerne stod imod hinanden og Meninger skulde brydes, saa det var vanskeligt for Ministeren at træffe en Beslutning? Nej, Sandheden om de brandsikre Etageadskillelser er den, at allerede i Gaskommissionens Betænkning henpeger man paa, at det er nødvendigt at foretage en saadan Foranstaltning.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort citere fra Gaskommissionens enstemmige Betænkning, hvori det hedder, at der vil være

„Omraader, som kræver særlige Love, men til Gengæld ikke saa vidtgaaende administrative Undersøgelser og Forberedelser, og som det derfor vil være muligt, hvis Tilslutning haves fra Lovgivningsmagten, hurtigt at føre ud i Livet. Det gælder saaledes Spørgsmaalet om bygningsmæssige Foranstaltninger, saa som Anvendelse af brandsikker Etageadskillelse mellem Tagetage og den underliggende Etage i høj Bebyggelse.“

Og saa tilføjer Gaskommissionens Betænkning af 1935, inden vi havde faaet den første Lov, for over 3½ Aar siden:

„For at komme til Nytte bør en saadan Foranstaltning, der tillige er af almen Værdi, gennemføres snarest, og saa af Hensyn til den stærke Byggevirk-somhed, der er i Gang.“

Se, det var i 1935. Da anbefalede Gaskommissionens Betænkning at indføre disse Etageadskillelser og advarede imod, at man nu lod Tiden gaa, fordi man saa, at der var en stor Byggevirk-somhed i Gang — og det var der, som alle ved. Ogsaa i 1935, 1936 og delvis i 1937 blev der opført en lang Række Nybygninger i København. Men alle disse Aar lader Ministeren hengaa, skønt alle er enige om en saadan Foranstaltning, skønt Gaskommissionen enstemmigt har indstillet den. Der er blot en Ting, man venter paa: Ministerens Beslutning. Men beslutte sig — det ved vi — kan Indenrigsminister Dahlggaard ikke, og derfor kommer denne vigtige Bestemmelse først den 11. August 1938, da Byggeriet var

standset, da mange Tusinde Nybygninger var opført i København uden den Sikring, her kunde være Tale om.

Der er et andet Spørgsmaal, som Ministeren nævnte, Spørgsmaalet om Husvagter. Om dette Spørgsmaal er der heller ikke Spor Uenighed. Ministeren, som i øvrigt selv ikke mente, at der skulde en ny Lov til, behøvede sandelig ikke at have faaet Loven af 1938 for at udsende Instruks, for at opfordre Luftværnsforeningen til at uddanne Husvagter. Gaskommissionen er enig derom, alle Mennesker er enige derom, Uddannelse af Husvagter kunde, uanset om der var vedtaget almindelige Planer eller ikke, have været gennemført, fordi alle vidste, at Husvagter skal der til, og man vidste ogsaa, hvilke Opgaver de skulde have. Man ventede kun paa en Ting: Ministerens Beslutning — men beslutte sig kan Indenrigsminister Dahlggaard jo ikke. Og derfor kom Bestemmelsen om Husvagterne først den 28. September 1938. Og den kunde være truffet hver Dag, der gik, fra vi fik den første Lov i 1935 og indtil den 28. September 1938.

Og det viser sig, alt som man gaar det ene Spørgsmaal igennem efter det andet, at det forholder sig paa nøjagtig samme Maade — det er ustandselig Ministerens Beslutning, der mangler. Jeg vil gerne sige nogle almindelige principielle Ord om den Fremgangsmaade, Ministeren har anvendt ved sin Administration af Loven. Ministeren siger hele Tiden: Jeg kunde ingenting foretage mig, for Københavns Luftværnsudvalg arbejdede. Jeg har allerede udtalt mig om dette Udvalgs Arbejde, hvor vanskeligt det var, fordi der savnedes Retningslinier fra Ministerens Side. Men var det nu saa nødvendigt, at Ministeren ventede al den Tid, kunde der da ikke være foretaget en Række af de Ting, som nu hurtigt blev foretaget, medens Udvalget arbejdede? Var der slet ikke noget Grundlag for Ministeren til at træffe saadanne Beslutninger? Jo, i allerhøjeste Grad.

Fra Luftværnsforeningen forelaa der saa tidligt som i April Maaned 1936 en Betænkning om, hvordan Arbejdet i de forskellige Byer skulde gribes an, hvordan Hjælpeandskabet skulde organiseres, hvor stor Udsrækning det skulde have i de forskellige Byer. Denne Beretning fremkom paa Basis af en Indstilling, som Oberst Gørtz havde udarbejdet efter Indenrigsministerens Opfordring. Den forelaa, som sagt, i April Maaned 1936, og efter den kunde Ministeren, samtidig med at det almindelige Arbejde med Hensyn til de mere udførlige